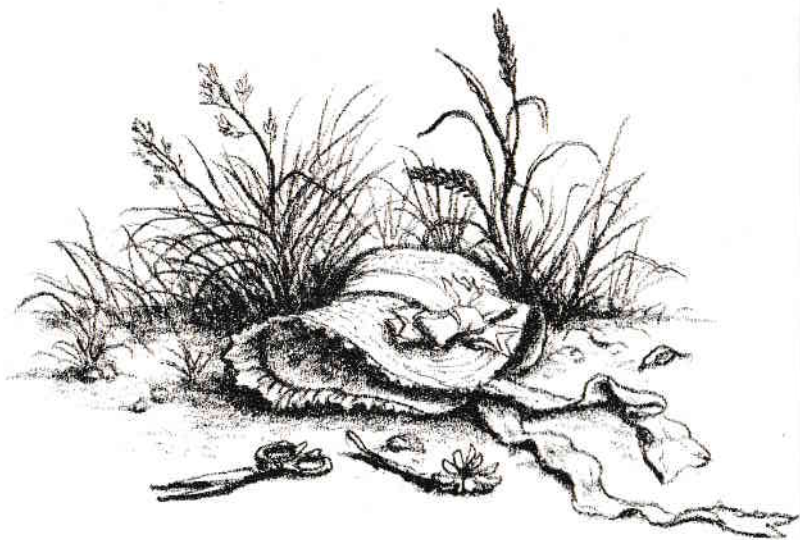


LBRIS

We know
books



LAURA INGALLS WILDER



FERICITII
ANI DE AUR

Ilustrații de GARTH WILLIAMS

Traducere din limba engleză
de Ruxandra Ioana Cujbă

ANACRONIC
PENTRU COPII

*Cuprins*

1. LAURA PLEACĂ DE ACASĂ	7
2. PRIMA ZI DE ȘCOALĂ	18
3. O SĂPTĂMÂNĂ	29
4. ZURGĂLĂI DE SANIE	40
5. CU CAPUL SUS	58
6. REZISTÂND	66
7. UN CUȚIT ÎN ÎNTUNERIC	74
8. UN DRUM RECE	84
9. VIZITA INSPECTORULUI	94
10. ALMANZO ÎȘI IA RĂMAS BUN	98
11. VESELI ZURGĂLĂI	105
12. NICĂIERI NU-I CA ACASĂ	111
13. PRIMĂVARA	118

14. PĂSTRAREA TERENULUI	131
15. MARY VINE ACASĂ	141
16. ZILE DE VARĂ	148
17. ÎMBLÂNZIREA MÂNJILOR	159
18. ȘCOALA PERRY	167
19. ROCHIA DE POPLIN CAFENIU	178
20. NELLIE OLESON	192
21. BARNUM ȘI SKIP	209
22. LA COR	226
23. BARNUM MERGE LA PAS	235
24. ALMANZO PLEACĂ	245
25. NOAPTEA DE AJUN	252
26. EXAMENUL ÎNVĂȚĂTORILOR	262
27. SFÂRȘITUL ȘCOLII	267
28. PĂLĂRIA ALB-GĂLBUIE	270
29. FURTUNĂ DE VARĂ	283
30. APUSUL PE DEAL	292
31. PLANURI DE NUNTĂ	299
32. „NUNTĂ LA REPEZEALĂ”	307
33. CĂSUȚA CENUȘIE DE LA APUS	314



LAURA PLEACĂ DE ACASĂ

Era o după-amiază senină de duminică, iar preria înzăpezită strălucea la lumina soarelui. Un vânticel mărunț sufla domol dinspre miazăzi, însă gerul era atât de aprig, încât tălpile saniei scârțâiau, în timp ce lunecau pe zăpada tare ca piatra. Copitele cailor scoteau un sunet înăbușit, trop, trop, trop. Tata nu scotea niciun cuvânt.

Așezată lângă el, pe scândura întinsă de-a curmezișul saniei, nici Laura nu scotea niciun cuvânt. Nu avea ce să spună. Se îndreptau către sătucul în care Laura avea să predea la școală.

Parcă mai ieri era școlăriță, iar acum iat-o învățătoare. Totul se întâmplase atât de brusc. Laura nu izbutea să alunge gândul că a doua zi va merge la școală cu surioara ei, Carrie, și se va așeza în bancă lângă Ida Brown. Însă, de fapt, a doua zi avea să predea la școală.

Nu-i era limpede ce are de făcut. Nu mai predase niciodată și nici măcar nu împlinise încă șaisprezece

ani. Era micuță, chiar și pentru cincisprezece ani, iar acum se simțea micuță de tot.

Pustietatea ținutului înzăpezit, puțin deluros pe alocuri, se întindea cât vedeai cu ochii. Cerul înalt și străveziu era și el gol. Laura nu privea în urmă, dar știa că târgușorul se află acum la mile depărtare; nu mai rămăsese din el decât o pată întunecată pe albul preriei pustii. Acolo, în camera de zi cea caldă, Mama, Carrie și Grace erau atât de departe.

Încă mai aveau de bătut câteva mile bune până la așezarea Brewster. Se afla la douăsprezece mile de oraș. Laura nu știa cum e acolo. Nu cunoștea pe nimeni. Îl văzuse o singură dată pe domnul Brewster, atunci când venise să-i ofere slujba de învățătoare. Era slăbănog și bronzat, ca orice gospodar, și nu vorbea prea mult.

Tata privea înainte, în depărtare, cu frâiele în mâinile înmănușate, iar din când în când le sumuța cailor. Dar el știa ce e în sufletul Laurei. În cele din urmă, s-a întors către ea și i-a vorbit, răspunzând parcă temerilor sale pentru ziua de mâine.

— Ei bine, Laura! Acum ești învățătoare! Știam că va veni și momentul ăsta, nu-i așa? Doar că nu ne așteptam să vină atât de repede.

— Crezi că am să mă descurc, Tată? a răspuns Laura. Închipuie-ți... doar închipuie-ți... că elevii n-o să asculte de mine, odată ce văd cât sunt de mică.

— Bineînțeles că ai să te descurci, a încurajat-o

Tata. Până acum, nu ți s-a întâmplat niciodată să încerci ceva și să nu reușești, nu-i așa?

— Ei bine, nu, a recunoscut Laura. Dar... nu am mai încercat niciodată să predau la școală.

— Ai ținut piept tuturor sarcinilor ce ți-au ieșit în cale, a zis Tata. Nu te-ai dat în lături niciodată și te-ai ținut întotdeauna de ele până când ai reușit ce ți-ai propus. Izbânda devine obișnuită, aidaoma oricărui lucru făcut din nou și din nou.

S-a lăsat iar liniștea, ruptă numai de scârțâitul tălpilor saniei și de trop-trop-trop-ul copitelor cailor pe zăpada înghețată. Laura se simțea puțin mai bine. Era adevărat; nu se dăduse în lături niciodată; nu avusese niciodată de ales. Nici acum nu avea de ales; trebuia să fie învățătoare.

— Ți aduci aminte de ziua aceea, la Plum Creek, bărdăcuță? a întrebat Tata. Când Mama ta și cu mine am mers în oraș și ne-a prias viscolul? Iar tu ai cărat întreaga stivă cu lemne până în casă.

Laura a râs cu voce tare, iar râsul Tatei a răsunat asemenea unor zurgălăi în liniștea de gheață. Cât era de micuță, de speriată și de hazlie în ziua aceea, cu atât de mult timp în urmă!

— Așa trebuie să gândești! a zis Tata. Ai încredere în tine și vei putea birui orice. Ai încredere în tine, e singura cale de a îi face și pe ceilalți să aibă. A tăcut preț de o clipă, după care a adăugat: De un singur lucru trebuie să te ferești.

— De ce anume, Tată? a întrebat Laura.

— Ești atât de iute, bărdăcuță. Ești în stare să faci sau să spui ceva și abia apoi să chibzuiești. De acum înainte, va trebui să gândești întâi și apoi să vorbești. Dacă îți aduci aminte de asta, vei sta departe de probleme.

— O să-mi aduc, Tată, a spus Laura din toată inima.

Era prea frig ca să stea prea mult de vorbă. Cuibăriți sub păturile și plăpumiile grele, au înaintat în liniște către miazăzi. Vântul rece le sufla drept în față. Înainte li se întindeau urmele șterse ale tălpilor unei sănii. Nu era nimic de văzut, doar ținutul nesfârșit, șes și alb, cerul imens și palid și umbrele albăstrui ale cailor, ca niște pete pe zăpada strălucitoare.

Din pricina vântului, șalul negru și gros din lână al Laurei îi tot flutura în față. Suflul îi înghețase și formase un petic de gheață între cutele șalului, care i se tot izbea, umed și rece, de gură și de nas.

În cele din urmă, a văzut o casă în zare. Numai un punctișor la început, se făcea tot mai mare pe măsură ce se apropiau de ea. Peste încă o jumătate de milă, a zărit altă casă, mai mică, iar dincolo de ea, în depărtare, încă una. Și încă una. Patru case; asta era tot. Erau împrăștiate în preria albă, mici și la mare depărtare una de alta.

Tata a oprit caii. Casa domnului Brewster arăta ca două colibe lipite una de alta, în așa fel încât să formeze un acoperiș cu vârf. Acoperișul

din hârtie de catran nu era încă finisat, iar zăpada topită formase sloiuri mari de gheață, mai groase decât brațele Laurei, ce atârnavă la streșini în șiruri picurătoare. Arătau ca niște dinți imenși și ciobiți. Unii erau înfiți în zăpadă, iar alții se crăpaseră. Bucățile frânte de gheață se așezau în zăpada murdară din preajma ușii, acolo unde fusese aruncată apa rămasă de la vase. Ferestrele nu aveau perdele, însă din hornul ținut cu sfori de acoperiș ieșea fum.

Domnul Brewster a deschis ușa. Din casă se auzeau țipete de copil, așa că a vorbit tare, ca să se facă auzit.

— Intră, Ingalls! Intră și încălzește-te!

— Mulțumesc, a răspuns Tata. Însă am de bătut douăsprezece mile lungi până acasă, așa că aș face bine să pornesc la drum.

Laura a ieșit degrabă dintre pături, ca să nu lase frigul să o pătrundă. Tata i-a înmănat traista Mamei, unde avea lenjeriile de schimb, cealaltă rochie și cărțile de școală.

— Rămas bun, a spus.

— Rămas bun, Laura. Ochii albaștri ai Tatei i-au zâmbit Laurei, în semn de încurajare. Însă douăsprezece mile sunt cale lungă și nu pot fi bătute prea des; nu avea să-l mai vadă vreme de două luni.

Laura a intrat iute în casă. Venind de la lumina puternică a soarelui, a rămas orbită preț de câteva clipe. Domnul Brewster a spus:

— Dânsa este doamna Brewster; Lib, iat-o pe

învățătoare.

O femeie morocănoasă stătea la aragaz, amestecând ceva într-o cratiță. De fustele ei stătea agățat un băiețel și plângea. Avea fața mânjită, iar nasul i-ar fi trebuit șters cu o batistă.

— Bună ziua, doamnă Brewster, a spus Laura, cu toată voioșia de care era în stare.

— Mergi în cealaltă cameră și dă-ți jos hainele, a spus doamna Brewster. Atârnă-le după perdele, lângă canapea. I-a întors spatele Laurei și a continuat să amestece sosul din cratiță.

Laura nu știa ce să creadă. Nu avea când să fi făcut ceva care s-o supere pe doamna Brewster. A mers în cealaltă cameră.

Peretele fals se afla imediat sub vârful acoperișului și împărțea căsuța în două jumătăți egale. De o parte și de alta a peretelui, căpriorii și hârtia de catran coborau pieziș, formând niște pereți joși. Pereții din scândură aveau toate crăpăturile astupate bine. Nu erau finisați pe dinăuntru; li se vedea scheletul golaș. Semăna cu căsuța Tatei de la câmp, dar era mai mică și nu avea tavan.

De bună seamă, în cealaltă cameră era un ger crunt. Avea o fereastră ce dădea spre preria pustie și înzăpezită. Lipită de perete, sub fereastră, era canapeaua, o canapea din comerț, cu spătar curbat, de lemn, și arcuită în sus la un capăt. Pe canapea era așternut patul. De o parte și de alta a peretelui, de o sfoară trasă pe deasupra ferestrei, atârnau niște

perdele de stambă cafenie, ce puteau fi trase laolaltă pentru a ascunde canapeaua. În cealaltă parte, un pat era lipit de perete, iar la capătul lui intrau numai bine un birou și un cuțar.

Laura și-a atârnat paltonul, fularul, șalul și scufița în cuiele din spatele perdelelor de stambă, iar dedesubt a așezat traista Mamei. A rămas să se zgribulească în frig, căci nu voia să meargă în camera caldă unde se afla doamna Brewster. Dar, cum nu avea de ales, s-a întors acolo.

Domnul Brewster ședea lângă sobă, cu băiețelul pe genunchi. Doamna Brewster turna sosul într-un castron. Masa era așternută, cu farfurii și cuțite azvârlite anapoda pe o cârpă albă, mototolită, care stătea strâmb pe masă.

— Pot să vă ajut, doamnă Brewster? a spus Laura cu curaj. Doamna Brewster nu a răspuns. Furibundă, a azvârlit niște cartofi într-o farfurie și a trântit-o pe masă. Ceasul de pe perete stătea să bată și Laura a văzut că e patru fără cinci.

— În perioada asta, luăm micul dejun atât de târziu, că nu mai apucăm să mâncăm decât două mese pe zi, a explicat domnul Brewster.

— Și a cui e vina, aș vrea și eu să știu! a răbufnit doamna Brewster. De parcă n-aș face destule, slujind de dimineață până seara în casa asta...

Domnul Brewster a ridicat tonul.

— Voiam să spun doar că zilele sunt atât de scurte...